

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2020, č. j. 18 A 4/2019 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018, č. j. MSK 81619/2018, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 25. 4. 2018, č. j. SMO/203579/18/DSČ/Šva, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; konkrétně dne 9. 12. 2017 v 11:25 hodin, na 347. km dálnice D1 v tunelu Klimkovice ve směru jízdy

na Brno, kde je dopravním značením „B20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, blíže nezjištěný řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, neboť mu byla naměřena silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4 průměrná rychlost 98 km/h. Po odečtu odchylky měřicího zařízení tedy jel rychlostí nejméně 95 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 15 km/h. Jednání řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 4 písm. c) téhož zákona, v návaznosti na § 6 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 2. 2020, č. j. 18 A 4/2019 – 27, jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve nepřisvědčil námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán pochybil, jelikož neuvedl žádné polehčující okolnosti případu. Poukázal na to, že sankce uložená žalobci byla na samé spodní hranici zákonného rozmezí a žalovaný uvedl, že žádné přítěžující okolnosti neshledal. Podle krajského soudu nebylo nezbytné, aby se prvostupňový správní orgán výslovně zabýval veškerými zákonnými kritérii rozhodnými pro výši sankce, dostatečné je, že přezkoumatelně a dostatečně zdůvodnil uloženou pokutu. Nelze ani uvažovat o uplatnění důvodů podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť okolnosti přestupku žalobce nedosahují takového významu, že by zakládaly potřebu úvahy správních orgánů o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o standardní případ přestupkového jednání postihovaného konkrétními ustanoveními zákona o silničním provozu.

[5] Žalobce dále v žalobě tvrdil, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Této námitce krajský soud rovněž nepřisvědčil a odkázal na oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 11. 12. 2017, kalibrační list měřidla ze dne 19. 10. 2016 a ověřovací list silničního rychloměru Unicam Velocity4 ze dne 10. 11. 2017, z něž se mimo jiné podává místo měření v Tunelu Klimkovice v obou směrech. Kalibrační list a ověřovací list prokazuje, že použitý automat - automatizovaný technický prostředek - byl vyzkoušen, kalibrován a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření. Ze správních spisů současně nevyplývá, že by u měření byli přítomni policisté. Nelze po správních orgánech požadovat, aby za účastníka řízení domýšlely hypoteticky možné verze skutkového děje, které on sám netvrdil, a následně je vyvracely. Krajský soud uzavřel, že nevidí jakýkoliv důvod k posuzování toho, „*co je to 'automat' v rozhodnutí správních orgánů*“ (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49).

[6] K námitce žalobce, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou upozorňující na provádění měření, krajský soud uvedl, že podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Z citovaného ustanovení je dle krajského soudu zřejmé, že měření rychlosti policií není

pokračování

vázáno na označení úseku dopravní značkou. Poznámka žalobce ohledně dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ je irelevantní, neboť se vztahuje na měření rychlosti obecní policií, přičemž žalobce byl změřen Policií ČR, dálničním oddělením Ostrava. Krajský soud dodal, že z vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, nevyplývá, že by dopravní značky IP 31a a IP 31b sloužily pouze ke stacionárnímu měření rychlosti, jak tvrdí žalobce. Výstup z provedeného měření - obrazový snímek - je důkazem v řízeních týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti zcela běžným a získaným v souladu s právními předpisy. Žalobní námitky tedy v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření rychlosti bylo provedeno v souladu se zákonem.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Nejprve namítá nesprávné posouzení žalobní námitky krajským soudem týkající se nezohlednění polehčujících okolností případu. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud stroze uvedl, že odůvodnění sankce je „dostatečné“, čímž však nevypořádal žalobní argumentaci stěžovatele, dle které správní orgány zcela opomenuly hodnotit známé okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Stěžovatel se dále neztotožňuje s argumentem soudu, dle kterého „byla sankce uložena na samé spodní hranici a přestupek žalobce lze podkládat za běžný bez zvláštních okolností“. Není totiž podstatné, zda byla sankce uložena na spodní hranici; důležité je, jestli *mohla být* uložena sankce nižší, pokud by správní orgán při ukládání sankce uvažil takové okolnosti, které mu ukládá zákon, a zda správní orgán provedl řádnou úvahu o sankci, včetně zvážení polehčujících okolností. V daném případě přitom mohla být stanovena sankce nižší, a to o celé čtyři pětiny žalobci uložené sankce (tím se stěžovatel zřejmě dovolává aplikace mimořádného institutu snížení výměry sankce – pozn. NSS).

[9] Dále se stěžovatel vymezuje proti závěru krajského soudu, že okolnosti přestupku žalobce nedosahují takového významu, že by zakládaly potřebu úvahy správních orgánů o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. S ohledem na to, že se krajský soud ani správní orgány nezabývaly okolnostmi daného případu, nemohly posoudit, zda jsou dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty. Touto okolností je například to, že se přestupku dopustil poprvé a za jeden celý rok se žádného dalšího přestupku nedopustil. Je tedy namístě mimořádné snížení výměry pokuty, neboť k aplikaci tohoto institutu lze přistoupit tehdy, jestliže *vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout*.

[10] Stěžovatel také tvrdí, že krajský soud pochybil, jestliže aproboval nepřezkoumatelný výrok o sankci prvostupňového správního orgánu (blíže však nerozvádí, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost sankčního výroku), a nesprávně dovodil, že i odůvodnění sankce je přezkoumatelné. Stěžovatel souhlasí s krajským soudem, že sankce být musí především zákonná. Stěží lze ale posuzovat zákonnost sankce, pokud výrok o sankci není přezkoumatelný jako v nynějším případě. Explicitní nevyjmenování kritérií, která nebyla pro danou věc relevantní, nepředstavuje vadu napadeného rozhodnutí; v tomto závěru se stěžovatel se soudem v obecné rovině ztotožňuje. Nicméně nezhodnocení zákonných kritérií již je vadou

zásadní. Nelze tvrdit, že zhodnocení povahy a závažnosti přestupku, jeho následků a okolností, za nichž byl spáchán, jakož i polehčujících okolností, nebylo pro věc relevantní.

[11] K námitkám ohledně neprokázání měření rychlosti vozidla automatickem stěžovatel uvádí, že ověřovací list - na který odkázal krajský soud - sice prokazuje, kde byl rychloměr umístěn a že byl funkční, avšak nedokládá, že se jednalo o automat. Typ měřidla nezjišťoval ani správní orgán. Další dokumenty k rychloměru zmíněné krajským soudem rovněž prokazují funkčnost rychloměru, nikoliv to, že by byl automatickem. Stejná sada dokumentů se vztahuje i k rychloměrům, které automatickem nejsou. Vytýká krajskému soudu, že se nevyjádřil k závěrům rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, z něž stěžovatel citoval v žalobě, ve kterém obdobná vada vedla ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Tento rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové je napaden kasační stížností (věc je vedena pod sp. zn. 8 As 197/2018). Stěžovatel navrhuje, aby bylo řízení o kasační stížnosti přerušeno, dokud nebude rozhodnuto ve věci sp. zn. 8 As 197/2018.

[12] Stěžovatel nakonec nesouhlasí s tím, jak krajský soud vypořádal jeho žalobní námitku, že on ani řidič vozidla nebyli upozorněni na měření rychlosti vozidel v uvedeném úseku pozemní komunikace. Krajský soud dle stěžovatele tuto námitku nesprávně vypořádal s odkazem na § 79a zákona o silničním provozu a sdělením, že nebylo třeba, aby v místě měření byla umístěna určitá dopravní značka. Stěžovatel však toliko tvrdil, že nebyl upozorněn na zřízení automatického technického systému měřícího rychlost v daném úseku komunikace a uvedl, že takové upozornění může být realizováno *například* dopravní značkou IP 31. Podstatou námitky tedy bylo, zda byla veřejnost upozorněna na zřízení automatického technického prostředku měřícího rychlost vozidel, na to ovšem krajský soud neodpověděl.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se kasační soud zabýval námitkou, že krajský soud bez bližší konkretizace uvedl, že odůvodnění sankce je dostatečné, čímž však nevypořádal argumentaci stěžovatele (a smysl jeho žalobní námitky), dle které správní orgány zcela opomenuly hodnotit známé okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedeným stěžovatel *de facto* namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, dovolává se tedy kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud

pokračování

zrušit, a to i bez námítky stěžovatele. Kasační soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů predestřených níže.

[17] Krajský soud totiž vysvětlil, proč považuje odůvodnění výše stanovené sankce za dostatečné. Poukázal na to, že ač prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí výslovně neuvedl žádné polehčující okolnosti, podstatné je, že stěžovateli uložil sankci na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Dodal, že v řízení nevyšly najevo žádné zvláštní skutečnosti relevantní z hlediska zákonných kritérií rozhodných pro výměru sankce, a tudíž nemělo smysl, aby správní orgán u každého takového kritéria vždy zvlášť výslovně uváděl, že nezjistil žádné přitěžující či polehčující okolnosti. Taková odpověď na uplatněnou žalobní námitku je dostatečná.

[18] Také po věcné stránce výše popsanému závěru krajského soudu nelze nic vytknout. Důležité je, že správní orgán v posuzované věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Je sice pravdou, že odůvodnění sankce mohlo být podrobnější, nicméně na druhé straně je třeba vzít v potaz, že trestání za přestupky tohoto typu (skutkově jednoznačné) má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci, a tudíž není třeba klást nepřiměřené požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020 - 36).

[19] Důvodná není ani kasační argumentace stěžovatele týkající se aplikace mimořádného snížení výměry sankce. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že okolnosti projednávaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Není pak pravdou, že krajský soud a prvostupňový orgán se okolnostmi případu vůbec nezabývaly. Jelikož je - již podle svého názvu - mimořádné snížení sankce výjimečným institutem, nelze s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).

[20] Nelze přisvědčit stěžovateli, že krajský soud aproboval výrok o sankci prvostupňového orgánu, který je nepřezkoumatelný. V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, v němž se soud zabýval otázkou, jaké obsahové náležitosti musí splňovat výrok správního rozhodnutí ve věci správního trestání. Jelikož stěžovatel blíže nerozvádí, v čem konkrétně je výrok o sankci nepřezkoumatelný, Nejvyšší správní soud k této námitce také jen obecně uvádí, že požadavkům dle shora uvedené judikatury prvostupňový orgán dostal.

[21] V další námitce brojí stěžovatel proti tomu, že přestupek nezjištěného řidiče nebyl zaznamenán automatizovaným rychloměrem bez lidské obsluhy, resp. že tato skutečnost nebyla prokázána. Krajský soud správně zjistil, že správní spis obsahuje podklady, z nichž vyplývá, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.

Ve spise prvostupňového správního orgánu je mimo jiné založeno oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 11. 12. 2017, v němž je výslovně uvedeno, že přestupek byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, přičemž měření rychlosti jízdy bylo provedeno „*silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4*“ (viz oznámení založené na č. l. 44 správního spisu). To je dostačující. V této souvislosti pak již není významné, že na ověřovacím listu rychloměru není žádná indicie, zda se jedná o automat či nikoliv (na což poukazoval stěžovatel v kasační stížnosti).

[22] Důležité naproti tomu je, že ověřovací list měřidla prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. S ohledem na výše uvedené nevidí Nejvyšší správní soud v posuzované věci jakýkoli důvod k posuzování toho, co je to „*automat*“ v rozhodnutí správních orgánů (srov. již zmiňovaný rozsudek kasačního soudu č. j. 4 As 114/2018 – 49; viz odstavec [5] shora). Není ani pochybením, že se krajský soud nevyjádřil k závěrům stěžovatelem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017 – 45; podstatné je, že uvedl ucelenou argumentaci, která dává odpověď na tento okruh žalobních námitek.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal důvod pro přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 8 As 197/2018. Probíhající řízení o kasační stížnosti před jiným „malým“ senátem Nejvyššího správního soudu zpravidla není důvodem pro přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť závěr jiného „malého“ senátu (oproti rozšířenému senátu) není pro zbylé senáty Nejvyššího správního soudu závazný. To platí tím spíše, pokud je tento závěr - jako v nynějším případě - učiněn na podkladě skutkově odlišné situace.

[24] V poslední kasační námitce stěžovatel vytýká krajskému soudu, že nesprávně vypořádal jeho námitku ohledně neinformování veřejnosti o daném úseku měření, respektive že na ni odpověděl pouze částečně. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že podstatou jeho žalobní námitky nebylo, zda byly v daném úseku umístěny dopravní značky, ale zda byla veřejnost upozorněna na zřízení automatického technického prostředku měřícího rychlost vozidel.

[25] Nejvyšší správní soud z žaloby ověřil, že stěžovatel tuto námitku označil nadpisem „*Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou*“, a tvrdil zde, že on ani řidič vozidla nebyli upozorněni na měření rychlosti vozidel v uvedeném úseku pozemní komunikace, a to *například* dopravní značkou. Jelikož veřejnost nebyla informována o měřeném úseku, jsou dle stěžovatele fotografie dokládající spáchání přestupku nepřijatelnými důkazy.

[26] Je pravdou, že krajský soud výslovně neodpověděl na tvrzení stěžovatele, že veřejnost nebyla informována o měření rychlosti vozidel jiným způsobem, a zaměřil se zejména na argumentaci ohledně nutnosti značit úseky měření dopravní značkou. Takový postup ovšem nelze krajskému soudu vytknout, neboť námitky ohledně nutnosti dopravního značení tvořily převážnou část této argumentace, což ostatně vyplývá i z nadpisu této části žaloby, tj. „*Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou*“. Krajský soud proto správně konstatoval, že z § 79a zákona

pokračování

o silničním provozu nelze dovodit povinnost označit úsek měření dopravními značkami. Dále trefně dodal, že z vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, nevyplývá, že by dopravní značky IP 31a a IP 31b sloužily pouze k stacionárnímu měření rychlosti, jak tvrdil stěžovatel v žalobě. Uzavřel, že výstup z provedeného měření - obrazový snímek - je důkazem v řízeních týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti zcela běžným a získaným v souladu s právními předpisy, čímž odpověděl na tvrzení stěžovatele, že fotografie dokládající spáchání přestupku jsou nepřipustnými důkazy. Nelze tudíž přisvědčit stěžovateli, že krajský soud neodpověděl na podstatu této žalobní námitky.

[27] Nejvyšší správní soud připouští, že by bylo vhodnější, kdyby krajský soud výslovně odpověděl také na argumentaci ohledně neinformování veřejnosti o měřeném úseku jiným způsobem. Jelikož však podstatu žalobní argumentace vypořádal (viz výše) a je zřejmé, že námitku považoval za nedůvodnou jako celek, není napadený rozsudek ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45).

[28] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[29] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu